

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 27 września 2024 r.

Poz. 4798

WYROK NR IV SA/WR 648/21 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 7 czerwca 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia NSA Mirosława Rozbicka-
Ostrowska

Sędziowie:

Asesor WSA Marta Pająkiewicz-
Kremis (sprawozdawca)

Protokolant:

Sędzia WSA Tomasz Świetlikowski
specjalista Magdalena Dworszczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2022 r. w Wydziale IV
sprawy ze skargi M. W.

na zarządzenie Burmistrza Kamieńca Ząbkowickiego

z dnia 18 marca 2021 r. nr 91/2021

w przedmiocie zmiany zarządzenia w sprawie określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem
informacji publicznej

- I. stwierdza, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane z naruszeniem prawa;**
- II. zasądza od Burmistrza Kamieńca Ząbkowickiego na rzecz skarżącego M. W. kwotę 300 (słownie: trzysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi M. W. jest zarządzenie Burmistrza Kamieńca Ząbkowickiego (dalej: burmistrz, organ) nr 91/2021 z dnia 18 marca 2021 r. zmieniające zarządzenia Wójta Gminy Kamieniec Ząbkowicki nr 19/2019 z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej. W podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia wskazano przepis art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r., poz. 2176, dalej: u.d.i.p.) w zw. z art. 31 oraz art. 33 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713; dalej: u.s.g.).

Zdaniem wnoszącego skargę, zaskarżone zarządzenie zostało wydane z naruszeniem wymienionych przepisów prawa, albowiem zarówno w przepisach u.d.i.p., jak i w przepisach u.s.g. brak jest upoważnienia do wydawania przez burmistrza zarządzenia w sprawie określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej.

Skarżący przytoczył brzmienie art. 31 ust. 1 oraz art. 33 ust. 1 i ust. 3 u.s.g., które zostały powołane w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia, a nadto, dokonał analizy także powołanych w podstawie prawnej kwestionowanego zarządzenia przepisów art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p. W odniesieniu do tych ostatnich regulacji podniósł, że przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. reguluje przypadki ponoszenia kosztów za udostępnienie informacji publicznej, ale wyłącznie w sprawach indywidualnych.

Wnoszący skargę nawiązał do treści wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Wr 171/20, w którym Sąd stwierdził, że zarządzenie Wójta Gminy Kamieniec Ząbkowicki nr 19/2019 z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej zostało wydane z naruszeniem prawa, a następnie skonstatował, że zaskarżone zarządzenie organu jednostki samorządu terytorialnego zostało ponownie wydane bez podstawy prawnej.

Skarżący podniósł nadto, że w zaskarżonym zarządzeniu burmistrz zmusza obywateli do ponoszenia opłaty za udostępnienie informacji publicznej w wysokości wielokrotnie przekraczającej koszty jej udostępnienia, w miejsce ustawowego nakazu pobierania opłaty odpowiadającej tym kosztom. Uzasadniając powyższe skarżący przedstawił w skardze własne wyliczenia odnośnie do kosztów udostępnienia jednej strony kserokopii, w których uwzględnił cenę papieru oraz wydruku jednej strony. W swoich wyliczeniach skarżący uwzględnił dane producenta kserokopiarki użytkowanej w urzędzie miejskim, tj. wydajność toneru i bębna w przeliczeniu na ilość stron. Na podstawie tych wyliczeń skarżący stwierdził, że wynikający z zarządzenia burmistrza nr 91/2021 z dnia 18 marca 2021 r. koszt wytworzenia jednej strony kserokopii nie odpowiada poniesionym kosztom w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.d.i.p., albowiem przewyższa te koszty ponad dziesięciokrotnie.

Ubocznie należy wskazać, że jak wynika z treści skargi, wnioskiem z dnia 28 stycznia 2021 r. skarżący zwrócił się do organu o udostępnienie informacji publicznej.

W związku z tym wnioskiem, pismem z dnia 4 czerwca 2021 r., powołując się na zaskarżone zarządzenie poinformowano stronę, że opłata za udostępnienie informacji publicznej wynosi 73 grosze za jedną stronę kserokopii, z czego 3 grosze przypadają na jedną kartkę papieru, a 73 grosze odpowiada wartości zużytego tonera i bębnow w przeliczeniu na jedną kartkę kserokopii.

W odpowiedzi na skargę burmistrz wniósł o jej oddalenie. Wskazał, że zaskarżone zarządzenie stanowi akt kierownictwa wewnętrznego, zaś adresatami tego zarządzenia są pracownicy samorządowi zatrudnieni w Urzędzie Miejskim w Kamieńcu Ząbkowickim. Wyjaśnił, że tego rodzaju akty kierownictwa wewnętrznego są wydawane powszechnie, także przez naczelne i centralne organy administracji publicznej. Ich celem jest ujednoczenie wysokości kosztów dodatkowych związanych z udostępnieniem informacji publicznej przez referaty/wydziały/komórki organizacyjne urzędów obsługujących organy administracji publicznej. Dalej podniósł, że prawo do ustalenia i pobierania kosztów dodatkowych przez organy zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej zostało wprost określone przez ustawodawcę w przepisie art. 15 ust. 1 u.d.i.p. Przepis ten nie określa sposobu wyliczenia tych kosztów pozostawiając organowi administracji publicznej inicjatywę w tym zakresie. Organ powinien natomiast uwzględnić, że dodatkowe koszty nie powinny być nadmierne. W nawiązaniu do zaskarżonego zarządzenia burmistrz podniósł, że ujęty w tym zarządzeniu sposób obliczania przez pracowników urzędu miejskiego kosztów dodatkowych został uregulowany na poziomie symbolicznym. Nie uwzględnił on kosztów osobowych, ani też niektórych kosztów kancelaryjnych, jakie generują wnioski

o udostępnienie informacji publicznej. Zaznaczył, że koszty związane jedynie z kserowaniem dokumentów stanowią nie więcej niż 25% sumy kosztów związanych z rozpatrywanymi wnioskami.

W ramach dalszej argumentacji organ zaakcentował, że bezpłatność w dostępie do informacji publicznej nie ma charakteru bezwzględnej, albowiem w ściśle określonych sytuacjach podmiot udostępniający jest uprawniony do ustalenia opłaty za udostępnienie informacji publicznej i może wezwać wnioskodawcę do partycypacji w kosztach związanych z udostępnieniem informacji publicznej. Z tych powodów, nie można twierdzić, że koszty, jakie skarżący zobowiązany jest zapłacić zostały ustalone bez podstawy prawnej.

Końcowo organ podniósł, że skarżący nie został zobowiązany do ponoszenia wszystkich kosztów dodatkowych (zwłaszcza osobowych), a wysokość kosztów, jakie zobowiązany jest zapłacić nie sposób uznać za wygórowane, a przez to stwarzające ekonomiczną barierę w uzyskaniu żądanych kopii dokumentów.

W piśmie z dnia 14 lutego 2022 r. organ poinformował, że zaskarżone zarządzenie zostało zmienione zarządzeniem Burmistrza Kamieńca Ząbkowickiego nr 322/2021 z dnia 2 listopada 2021 r. w sprawie zmiany zarządzenia tego organu nr 91/2021.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r., poz. 137) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej. Kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Stosownie natomiast do art. 3 § 2 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329, dalej: p.p.s.a.) kontrola działalności administracji publicznej wykonywana przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na akty organów jednostek samorządu terytorialnego inne niż wymienione w pkt 5 (tj. akty prawa miejscowego), podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej.

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie jest zarządzenie Burmistrza Kamieńca Ząbkowickiego nr 91/2021 z dnia 18 marca 2021 r. zmieniające zarządzenia Wójta Gminy Kamieniec Ząbkowicki nr 19/2019 z dnia 19 lutego 2019 r. w sprawie określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej.

Zarówno treść skargi, jak i oświadczenie skarżącego złożone na rozprawie dniu 7 czerwca 2022 r. nie pozostawia wątpliwości, że wywiedziona w sprawie skarga dotyczyła wspomnianego zarządzenia burmistrza, a nie aktu zawiadamiającego stronę o wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej na wniosek z dnia 28 stycznia 2021 r.

Zgodnie z treścią art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r., poz. 559; dalej: u.s.g.) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej może zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Skoro zaskarżone zarządzenie dotyczy określenia wysokości opłat związanych z udostępnieniem informacji publicznej, to w ocenie Sądu stanowi akt z zakresu administracji publicznej. Wbrew twierdzeniom organu, nie może być ono uznane za akt kierownictwa wewnętrznego. Przez akt z zakresu administracji publicznej należy bowiem rozumieć akt podjęty w sprawach należących do właściwości organów gminy. Całokształt spraw zaliczonych do zakresu działania gminy ma na celu realizację zadań publicznych i z tej przyczyny sprawy te należą do zakresu administracji publicznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r., sygn. akt III RN 41/97, OSNAPiUS 1998, nr 6, poz. 171). Ponadto adresatami zaskarżonego zarządzenia są nie tylko pracownicy Urzędu Miejskiego w Kamieńcu Ząbkowickim, ale również osoby zainteresowane uzyskaniem informacji publicznej i zobowiązane z tego względu do poniesienia kosztów uzyskania tej informacji.

W ramach ogólnych uwag wstępnych należy również stwierdzić, że skarżący wykazał, że zaskarżone zarządzenie narusza jego interes prawny, albowiem z niespornych okoliczności faktycznych sprawy wynika, że po wystąpieniu przez niego z wnioskiem z dnia 28 stycznia 2021 r. o udzielenie informacji publicznej poinformowano skarżącego o obowiązku uiszczenia opłat za udzielenie informacji publicznej w wysokości wynikającej z tegoż zarządzenia.

Jako materialnoprawną podstawę wydania zaskarżonego zarządzenia wskazano przepisy: art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 31 oraz art. 33 ust. 1 i 3 u.s.g. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 8 września 2020 r., sygn. akt IV SA/Wr 171/20, że wymienione przepisy nie mogą stanowić podstawy do wydania przez organ wykonawczy gminy (wójta, burmistrza) zarządzenia dotyczącego określania wysokości opłat związanych z udostępnianiem informacji publicznej, albowiem zarówno w przepisach ustawy o samorządzie gminnym, jak i w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej brak jest upoważnienia do wydania takiego zarządzenia. Sąd, argumentacja przedstawiona w tym wyroku zachowuje w tym względzie aktualność także na tle okoliczności spornych w sprawie.

Sąd oczywiście dostrzega wprowadzone zaskarżonym zarządzeniem zmiany do zarządzenia wójta z dnia 19 lutego 2019 r. nr 19/2019, które stanowiło przedmiot oceny Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 8 września 2020 r. w sprawie o sygn. akt IV SA/Wr 171/20, niemniej zauważa, że także i zarządzenie zostało wydane bez podstawy prawnej, a więc z istotnym naruszeniem prawa.

W sprawie aktualność zachowuje pogląd wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 978/15, że ani treść art. 31 u.s.g., ani treść art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie stanowią dla burmistrza delegacji ustawowej do regulowania, czy to w drodze zarządzenia, czy też w drodze jakiegokolwiek aktu prawnego zasad i sposobu udostępniania informacji publicznej oraz wysokości opłat za ich udostępnienie, które to zagadnienia zostały kompleksowo unormowane w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Powołany w podstawie prawnej zaskarżonego zarządzenia przepis art. 31 u.s.g. stanowi, że wójt kieruje bieżącymi sprawami gminy oraz reprezentuje ją na zewnątrz, przy czym wymaga odnotowania, że w myśl art. 11a ust. 3 u.s.g. ilekroć w ustawie jest mowa o wójcie, należy przez to rozumieć także burmistrza oraz prezydenta miasta.

Z kolei w myśl art. 33 ust. 1 u.s.g., wójt (burmistrz) wykonuje zadania przy pomocy urzędu gminy. Z treści art. 33 ust. u.s.g. wynika natomiast, że wójt jest kierownikiem urzędu.

Bezsprzecznie, treść powołanych przepisów ustawy samorządowej nie może być oceniana jako ustawowe upoważnienie dla burmistrza gminy do wydawania zarządzenia w sprawie wysokości opłat związanych z udostępnianiem informacji publicznej. Brak takiego upoważnienia także w treści pozostałych przepisów ustawy samorządowej. Burmistrz (wójt, prezydent miasta) jest organem gminy, który w konkretnie wskazanych przepisach ustawy o samorządzie gminnym wydaje zarządzenia – art. 26a ust. 1, art. 31b ust. 1, art. 33 ust. 2, art. 41 ust. 2 i art. 98 ust. 3. Do spraw tych niewątpliwie nie należy wydawanie zarządzeń w sprawie opłat za udostępnianie informacji publicznej w znaczeniu aktów abstrakcyjnych i generalnych.

Jak już wspomniano, podstawy prawnej do wydania zaskarżonego zarządzenia nie ma również w przepisach ustawy o dostępie do informacji publicznej, a zwłaszcza nie wynika to z wymienionych w zaskarżonym zarządzeniu przepisów art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 15 ust. 1. Regulacje te wskazują organy zobowiązane do udostępniania informacji publicznej (w tym organy samorządowe jako organy władzy publicznej – art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.) oraz regulują przypadki ponoszenia kosztów za udostępnienie informacji, ale wyłącznie w sprawach indywidualnych (art. 15 ust. 1 u.d.i.p.). W żadnym razie nie wynika z nich podstawa do regulowania kwestii opłat za udostępnienie informacji publicznej w drodze zarządzenia organu wykonawczego gminy.

Należy dostrzec, że ustawodawca w art. 7 ust. 2 u.d.i.p. ustanowił zasadę bezpłatnego dostępu do informacji publicznej. Przewidziany w art. 15 u.d.i.p. wyjątek od tej zasady dotyczy poniesienia przez wnioskodawcę dodatkowych kosztów i znajduje zastosowanie w dwóch przypadkach. Pierwszy z nich obejmuje koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia informacji, innym niż jedna z form określonych w art. 12 ust. 2 pkt 2 u.d.i.p., zaś drugi wiąże się z koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku.

Wykładnia art. 7 ust. 2 w zw. z art. 15 u.d.i.p. prowadzi zatem do wniosku, iż przepisy tej ustawy regulują zasady i tryb udostępniania informacji oraz przypadki ponoszenia kosztów za udostępnienie informacji, ale wyłącznie w sprawach indywidualnych. Ustalenie kosztów udostępnienia informacji publicznej, których poniesienie uzasadnia treść art. 15 ust. 1 u.d.i.p., następuje w piśmie skierowanym do wnioskodawcy w trybie art. 15 ust. 2 tej ustawy. Koszty są ustalane w toku realizacji każdorazowego wniosku o udzielenie informacji publicznej, a zatem podstawy ich ustalenia nie może stanowić akt generalny określający sposób ustalania

opłaty, czy też precyzujący koszty związane z daną formą czy sposobem udostępnienia informacji publicznej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 26 listopada 2015 r. sygn. akt II SA/Op 413/15 - dostępny na stronie internetowej pod adresem <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Innymi słowy, przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. w sytuacjach wyjątkowych upoważnia organ zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej do pobrania opłaty, jeżeli sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku osoby żądającej dostępu do takiej informacji powoduje powstanie dodatkowych kosztów. Taka regulacja ustawowa oznacza, że pobieranie opłaty przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji stanowi wyjątek od zasady bezpłatności dostępu do informacji publicznej (art. 7 ust. 2 ustawy) i musi być tłumaczony według wykładni zwięzającej treść przepisu. Prawo do pobierania opłaty może więc dotyczyć tylko dodatkowych kosztów związanych z żądanym sposobem udostępnienia informacji. Chodzi tu więc o koszty rzeczywiste, realne, faktycznie ponoszone przez organ w związku z określonym sposobem udostępnienia informacji przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt III OSK 437/21 oraz wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych: w Opolu z dnia 26 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Op 413/15 oraz w Łodzi z dnia 20 stycznia 2016 r., sygn. akt II SA/Łd 978/15).

Koszty te z natury rzeczy mogą być różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej, a ich ustalenie zawsze odbywa się na gruncie skonkretyzowanego wniosku. Tym samym, dopuszczalne jest wyłącznie indywidualne i konkretne obliczanie kosztów dodatkowych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2017 r., sygn. akt I OSK 2436/16).

Paragraf § 2 zaskarżonego zarządzenia stanowi, że wnioskodawca jest zobowiązany do pokrycia kosztów związanych ze sposobem udostępnienia lub przekształcenia informacji publicznej, gdy koszty te wynoszą co najmniej 20,00 zł.

Z kolei, jak wynika z § 1 zaskarżonego zarządzenia, na wysokość opłaty pobieranej w związku z dodatkowymi kosztami składają się koszty rzeczowe, tj. wartość nośników informacji oraz wartość materiałów potrzebnych do sporządzenia kserokopii lub skanu dokumentów (papier, ksero, toner oraz bębny do kserokopiarki).

Tymczasem, przez „dodatkowe koszty” udostępnienia informacji na wniosek należy rozumieć rzeczywiste, ustalane każdorazowo przy realizacji danego wniosku, wykraczające poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu udostępniającego informację, dodatkowe koszty rzeczowe lub osobowe poniesione przez ten podmiot w związku z określonym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 16 marca 2022 r., sygn. akt IV SA/Po 50/22). Koszt dodatkowy udostępnienia informacji publicznej musi to być zatem koszt wykraczający poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu zobowiązanego i może być ustalony dopiero na gruncie zawisłego przed organem wniosku, albowiem ma charakter zindywidualizowany.

Z tych względów, w ocenie Sądu brak jest podstawy prawnej do tego, by w zaskarżonym zarządzeniu regulować w sposób generalny i abstrakcyjny oddolną kwotę kosztów udostępnienia informacji publicznej, która uzasadniałaby nałożenie na wnioskodawcę obowiązku ponoszenia opłaty z tytułu kosztów dodatkowych w rozumieniu art. 15 ust. 1 u.d.i.p.

Brak jest również zdaniem Sądu podstaw prawnych do tego, by zarządzeniem regulować zasady wyliczenia opłaty w związku z dodatkowymi kosztami w sposób wskazany w § 1 zaskarżonego zarządzenia, skoro opłata ta jest wyliczana ad casum i należy ją traktować jako wyjątek od zasady bezpłatnego udostępniania informacji publicznej, a jako wyjątku, przepisu art. 15 u.d.i.p. nie można wyklądać rozszerzająco. Jak już wspomniano, koszty dodatkowe w rozumieniu tego przepisu muszą wykraczać poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu zobowiązanego. Należy również dostrzec, że z treści art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie wynika zobowiązanie do ustalenia opłaty, a jedynie możliwość jej wymierzenia. Obciążenie opłatą ma w tej sytuacji charakter uznaniowy, co nakłada na adresata wniosku o udostępnienie informacji obowiązek starannego rozważenia, czy w konkretnym wypadku opłatę tę wymierzyć, a ponadto wykazania, że w wyniku udostępnienia informacji publicznej w sposób zgodny z wnioskiem poniesione zostały dodatkowe koszty (por. Irena Kamińska, Mirosława Rozbicka-Ostrowska w komentarzu do art. 15 ustawy o dostępie do informacji Kamińska Irena, wyd. III, internetowe).

W ocenie Sądu, nie można zgodzić się z organem, że zaskarżone zarządzenie stanowiło jedynie akt kierownictwa wewnętrznego urzędu, a jego treść miała na celu ujednoczenie wysokości kosztów dodatkowych

związanych z udostępnieniem informacji publicznej przez referaty/wydziały/komórki organizacyjne urzędu. W ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że treść zaskarżonego zarządzenia (w tym szczególności jego § 2) determinuje sytuację prawną jednostki w zakresie dostępu do informacji publicznej. Co w tym miejscu również wymaga odnotowania, nie sposób zaaprobować pogląd organu, że zaskarżone zarządzenie stanowiło jedynie wewnętrzną regulację urzędu miejskiego także i na tej podstawie, że jak wynika z akt sprawy, w piśmie z dnia 4 czerwca 2021 r. skierowanym do strony powołano się na to właśnie zarządzenie jako podstawę prawną naliczania opłaty.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutów skargi odnoszących się do samej wysokości naliczonych skarżącemu w piśmie z dnia 4 czerwca 2021 r. kosztów dodatkowych związanych z realizacją wniosku z dnia 28 stycznia 2021 r. należy wskazać, że sam akt związany z naliczeniem opłat nie stanowił przedmiotu skargi w sprawie, co zwalnia Sąd z obowiązku ustosunkowania się do tego zarzutu.

Nadto wskazać należy, że zaskarżone zarządzenie zawiera też powtórzenie przepisu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Treść § 1 ust. 3 zarządzenia odpowiada bowiem treści art. 15 ust. 1 ustawy.

Kierując się całością przedstawionej argumentacji, Wojewódzki Sąd Administracyjny, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 94 ust. 1 i 2 u.s.g., stwierdził, że zaskarżone zarządzenie zostało wydane z naruszeniem prawa. Przepis ten nie przewiduje natomiast wnioskowanego przez stronę uznania, że zarządzenie to zostało wydane z rażącym naruszeniem prawa.

Wobec uwzględnienia skargi Sąd na podstawie art. 200 p.p.s.a. zasądził od organu na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania, przyjmując stosownie do treści art. 205 § 1 tej ustawy, że na koszty te składa się uiszczony przez skarżącego wpis sądowy od skargi.